

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

САБОР СВЕТОГ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

Јн 1, 29 - 34, зч. 3; Дан. 19, 1 - 8, зач. 42.

протојереј Александар Шаргунов
КРШТЕЊЕ ОГЊЕМ

Слушаоци проповеди св. Јована Претече позивају се да живе између два крштења. Пре свега то је крштење у води, за остављење грехова, које Претеча савршава у пустињи. Но, ово прво крштење није и последње. После Јована долази Христос, силнији од њега и неупоредиво већи. Он ће крсти-ти Духом Светим и огњем, који спаљује све што не доноси плодове достојне покајања. Међутим, овај огањ не умртвљује, већ оживљује, јер је ово Сам Дух Свети. Он очишћује од штетних примеса и својом пламеношћу растопљује као челик у ватри, како кажу св. оци, да би одлио нову форму и чврсто сјединио са Собом.

Христос је примио два крштења. Прво је било такође у води од Претече, но много делатније него код других. Над Христом су се отворила небеса и чуо се глас Оца Небеског, Који Га је крштавао погруженог у Своју љубав:

"Ово је Син Мој љубљени" и помазујући Га Духом Светим, Који ће од тада за свагда пребивати на Њему.

Ово прво крштење Христово такође неће бити последњим. Оно само отвара пут ка Његовој Пасхи. И Он ће ићи, све док не достигне друго, свершавајуће крштење - крштење Својом крвљу, у водама смрти. Ово крштење Он ће тако силно желети, да ће се душа Његова мучити, док се оно не саврши (Лк. 12,50). Започевши у водама Јордана, крштење Господње ће се завршити у Пасхи Његових Крсних Страдања и Славе, у тајни искупљења и преображења човека да би постало источником нашег крштења.

Ми смо такође примили св. тајну крштења и то пре свега у води много дубљој од оне у којој је крштавао Претеча, зато што она садржи у себи сву пуноћу двојног крштења Господњег: крштења у Јордану, које Га је јавило возљубљеним Сином Божијим и

email: manastirmaine.gmail.com
интернет презентација: podmaine.weebly.com

крштења примљеног у мукама смрти и радости Васкрсења.

И за нас ово такође неће бити последњим крштењем, јер за ученика Христовог постоји друго крштење - крштење Духом Светим и огњем, ка којем он увек тежи. Ово крштење завршиће се сусретом са Христом, познањем Христа, које га за навек приопштава Крсту Христовом и Васкрсењу, уподобљавајући његову трулежну природу слави преображења Господњег.

чиње малом искром и неприметно тињајући, разгорева се, ако га ми не гасимо одступањем од завета крштења, и запаљује све чега се дотакне. Овај огањ је Сам Дух Свети, Који нас распаљује небеском љубављу, чистећи у нама све што омета ову љубав. Овај огањ чини нас послушним вољи Божијој и сједињује нас са Богом, Који је сагласно Писму, "огањ који прождире".

Овај огањ је огањ Христов. Господ је дошао да би га донео на

Христос није само велики учитељ; Он је Спаситељ света, који је човечанству дао нове силе, који је обновио човечанство. Ми немамо само учење од Христа, Спаситеља нашега, већ и живот. Ако схватамо хришћанство као нови живот, који није по стихијама света, коме су познати само принципи егоизма и самољубља, већ живот по Христу, са његовим учењем и обрасцем самоодрицања и љубави - такво хришћанство се потпуно и неопходно подудара са Црквом. Бити хришћанин - значи припадати Цркви, јер хришћанство јесте управо у Цркви, а ван Цркве хришћанског живота нема и не може га бити.

свештенотученик Иларион (Тројици)

На тај начин ми такође живимо између два крштења. Ми смо већ све примили у првом, али само у зачецима. Читав живот наше вере постоји ради тога да би се пројавила скривена сила Божанског огња који смо примили. Он запо-

земљу, и како Он жели, да се овај огањ што пре разгори (Лк. 12,49). И ово крштење је такође крштење Господње. Господ га је примио у Својој Пасхи и сада само једно иште - да се она саврши у животу сваког од нас.

старац Јосиф Исихаста

ТВОРАЦ ЈЕ У ТЕБЕ ДУНУО ДАХ ЖИВОТА двeтo писмo (наставак)

Постоје битке за које човек зна и које избегава. Постоје, међутим, и оне друге, којих није свестан, јер је то умна Борба и није свако у стању да је разликује. Постоје душевне промене, мисаона

кретања, телесне болести и измене. Створитељ који је уобличио глину, узео је од четири стихије 16 да би саздао нашу природу: од сувог, влажног, врућег и хладног. Према томе, неминовно је да човек стра- да, сагласно променама у

свакој од ових стихија, односно, суши се, бива влажан, загрева се и хлади. Уколико преобилују својства неке од ових стихија, онда и тело болује. Отуда следи да страда и душа. Ум није у стању да изврши своја умна кретања, уколико храмље заједно са телом. х

Суши ли се тело од сунчеве жеге? Суши се и ум. По- : стаје ли тело влажно и тремо када падне киша? И ум по- стаје тром. Да ли се тело хлади када дува ветар? Тада се умногоме повећава жуч, ум се помрачује и само маштања господаре.

И тако благодат у свим тим

ти постао хла- дан према божанственом. Када је вруће, чини те гневним и узнемираним, и не допушта ти да расуђујеш шта је истина. Уколико, као што смо рекли, преобилује крв, он ће, када је тошц), покренути чежњу и гнев, односно, страствени део душе. Када је пак влажно, он у теби изазива поспаност, тромост, слабост и непокретност читавог тела.

Услед свега тога, страда тело али страда и душа, иако је умна и бестелесна.

Слично је и са благодаћу. Приступивши човеку, она не мења

Пријатељи моји, љубљени моји, разумете ли ви те речи: "Бог је заволео свет"; и Син Његов, Који је пун исте те љубави, сишао је на земљу, примио је обличје слуге, примио је свако понижење, и најзад, умро срамном смрћу. Штавише: Он, Син Јединородни Бога Једносушног Њему, на вечери је, узевши хлеб, преломио и дао га, говорећи: "Узмите, једите", и чашу је дао говорећи: "Пијте из ње сви". Причестивши тако Своје ученике, Он је исти драгоцен дар предао и нама који верујемо у Њега. Ми једемо Тело Његово и пијемо Крв Његову.

У Његову Крв умачемо наш језик и наша нечиста и прљава уста. Тај божански дар продире у наше биће, пролази у све наше зглобове. Он нам је дао Божанствену литургију, за време које се сваки пут тајанствено приноси страшна Жртва. Таква је велика Божија љубав према нама, тако бескрајна, да се простира на цео свет, на сва створења, чак и на природу. Јер само зато што се приноси та Жртва земља даје своје плодове. Та земља је била проклета, јер она је морала да доноси трње.

свештенотученик Серафим Звездински

променама, иако је присут- на, не дејствује јер су органи бодесни, а непријатељ наш ђаво зна како да ратује при свакој од тих промена. Када је суво, он те чини суровим, како би се претворио у камен, како би противуречио и био непослушан. Када је хладно, он зна како да охлади твоју ревност, да би

његову природу него [мења] она природна свој- ства и добра преимућства којима је природа обдарена и то онолико колико то допушта човеков сасуд. Она их испуња- ва и преиспуњава или их, напротив, умањује и одузима.

Много је званих, али је мало изабраних“. Звани – то су сви хришћани, а изабрани су они међу хришћанима, који верују и живе по хришћански. У прво време хришћанства на веру је призивала проповед, а ми смо призвани самим рођењем од хришћана и васпитавањем међу хришћанима. И слава Богу! Пола пута, то јест ступање у хришћанство и укореењивање његових зачетака од самог детињства, ми проходимо без икаквог труда. Чини се, да би сходно томе морала бити и јача наша вера и тим исправнији живот у све потоње време. Тако је то било, али од пре неког времена више није тако код нас. У школском васпитању су допуштена нехришћанска начела, која кваре младеж; а у друштво су ушли нехришћански обичаји, који је развраћују по изласку из школе. И није чудо, да ако је по речи Божијој и увек мало изабраних, али их је у наше време још мање: такав је већ дух века – противхришћански! Шта ће даље бити? Ако се код нас не промени начин васпитавања и друштвени обичаји, онда ће све више и више слабити истинско хришћанство, а на крају и сасвим ишчезнути; остаће само име хришћанско, али неће бити духа хришћанског. Све је преплавио дух света. И шта онда чинити? Молити се.

свети Теофан Затворник

Зашто говоримо, тешко онима који воле свет и уживања, а сами не осећамо да смо такви? Зашто кажете: "Заиста су блажени они који траже Господа и на Њега полагају наде", а не увиђате своју ништавност и избегавате је? Зашто мислите да исповедате Бога и верујете у Њега, Кога нећете да познајете и да Му служите? На шта се надате када напуштате (непролазна) блага која имате у рукама, а предајете се сујетном и пролазном?

А да се обратим и ономе који трпи сујету садашњих ствари, реци, како говориш: "Ја све знам, знам и да сам смртан, и да је видљиво сен, и да је смрт сан, и да је слава праведника вечна, а да срамота грешника нема краја", а сам не одступаш од греха? Јер ако видиш, како то да се као слепац спотичеш и да си читаво тело изубијао? И ако знаш боље, како то да чиниш оно што је горе, као да немаш разума? Ако знаш да је све сенка и да све видљиво пролази, зар се не стидиш да се играш са сенком и да ризничиш оно што је пролазно? Јер док као дете сипаш у разбијен суд, а тоне увиђаш и чини се да мислиш, најмилији, да је нека велика ствар размишљати и маштати, премда ништа од тога не постоји заиста.

Човече, верујеш ли да је Христос Бог? Ако верујеш, бој се и заповести Његове чувај. А ако си неверан, упитај макар саме демоне за које је могуће да их сматраш достојнијим поверења. Сазнај од њих чији си роб постао и кога следиш, јер нема Бога другог осим Онога Којем се нико није уподобио, нити може да се уподоби.

преподобни Симеон Нови Богослов